

[Økonomiministeren.]

ved et ganske bestemt kasseoverskud, det vil naturligvis blive reduceret med omkostningerne ved at gennemføre et sådant forslag.

Men jeg vil gerne advare meget mod enhver tendens til, at man misbruger nationalbankdirektørens udtalelser i retning af, at så kunne man for den sags skyld reducere dette kasseoverskud til det halve eller mindre ved at gennemføre oppositionens forslag. Det tror jeg jeg tør sige efter sagens natur ikke kan være Nationalbankens opfattelse. Det er heller ikke regeringens opfattelse. Vi mener, at det for at bevare vores økonomiske handlefrihed er nødvendigt at føre en politik, der ikke tillader efterspørgselsudviklingen her i Danmark at løbe ganske løbsk.

Der er vitterlig en ting i den økonomiske udvikling i det sidste år, hvor man kan sige regeringen ikke har nået, hvad vi gerne ville, og det er betalingsbalanceudviklingen. Jeg kunne forstå, hvis oppositionen kritiserede os i en situation, hvor vi ikke ønskede at gøre noget ved det alvorlige problem, som betalingsbalancen er. I stedet er det oppositionens ønske at ændre vor politik på en sådan måde, at man svækker den indsats, vi prøver at gøre for at holde styr på betalingsbalancen.

Hr. J. O. Krag sagde nogle venlige bemærkninger om min økonomiske indsigt. Jeg må sige, at jeg havde været mere glad, hvis hr. J. O. Krag så havde undladt at antyde, at jeg nok i virkeligheden ikke troede på den politik, som jeg selv gik ind for, og som er regeringens politik. Jeg vil gerne have lov at sige, at netop som økonom har jeg al anledning til at gå ind for den politik.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Jeg ville gerne i anledning af de politiske bemærkninger, som det ærede medlem hr. J. O. Krag gjorde gældende, sige, at de forslag, som oppositionen har lagt frem, og som hr. J. O. Krag gjorde sig til talsmand for, ville være en gentagelse af en af de klassiske fejltagelser i dansk økonomisk politik.

Hvor mange gange har man ikke under tidligere socialdemokratiske regeringer stræbt efter igennem et stort kasseoverskud at bedre på den samfundsøkonomiske ba-

lance, som regel begrundet med at der var en uheldig udvikling i betalingsbalancen. Ser man tilbage, vil man konstatere, at man af dette store kasseoverskud alt for ofte lod sig friste til nye forøgede statsudgifter, hvorved inflationsskruen blot drejede endnu en omgang og priser, omkostninger og lønninger fortsatte deres kapløb.

Regeringen vil ikke gentage denne klassiske fejltagelse.

J. O. Krag: Der er ikke noget, der glæder mig så meget, som når jeg kan give statsministeren ret i noget. Det, jeg vil give statsministeren ret i, er, at under socialdemokratiske mindretalsregeringer måtte vi gang på gang lade os nøje med et mindre kasseoverskud, end vi fandt saglig rigtigt. Det var ikke så meget på grund af fristelser — livet er jo fyldt med fristelser, en regerings liv er også fyldt med fristelser, og jeg tror, den nuværende statsminister kender nogle af dem — men det var på grund af, at vi dengang ikke kunne få venstre og konservative med til at føre en saglig økonomisk politik. Jeg har nogle gange erindret den nuværende finansminister om, at han under socialdemokratiske regeringer nærmest stemplede kasseoverskudspolitik som en slags socialisme, i hvert fald noget vederstyggeligt, som det konservative folkeparti lagde al sin kraft ind i at bekæmpe. Nu er kasseoverskudspolitikken jo hævet op til den højeste form for politisk visdom, skønt jeg har indtryk af, at de konservative måske ikke er helt så rigoristiske med hensyn til at holde fast ved det tilfældige tal, kasseoverskuddet nu kommer ud med, som visse andre regeringspartier er; det er mit indtryk fra forhandlingerne, at det mest stiv-sindede og dogmatiske parti i så henseende er det radikale venstre. Der var faktisk også i finansministerens indlæg her ligesom åbninger til, at man kunne vende tilbage til sagen, og det har vi da noteret os. Men nu er kasseoverskudspolitikken altså det eneste rigtige, nu vil venstre og konservative også føre kasseoverskudspolitik og endda på denne rigoristiske, dogmefaste måde, som af alle de grunde, jeg nævnede før, sikkert er forkert. Den klassiske fejl i dansk økonomisk politik, som har været affødt af, hvad der har været politisk muligt, har jo været en tilbøjelighed til siksak, en meget